

متن پرسش

سلام: اکنون که می نویسم بسیار ناراحتم. برای غضب و غیبت کردنم. چقدر خدا بیخشد و من تکرار کنم؟ سنم به ۴۰ رسیده اما هنوز قضاوت مردم برایم مهم است، دیگه روی توبه ندارم. چون میدونم تکرار میشه. برای برزخم نگرانم. استاد چگونه میشه همه اینها بخشیده بشه اونهم در این سن؟ میدونم ناامیدی از درگاه رب گناهست و صد بار اگه توبه شکستی بازآ... اما بحدی ناراحتم که... استاد چطور میشه که توبه بشه و همه اینا از صفحه اعمال پاک بشه؟! حق الناسه... چه غیبت چه خشمی که دیگران را ناراحت کنه!! من از پاک نشدن اونا می هراسم. امید دارم که حالم روبفهمید. سوالم حیاتیه. از طرفی به شدت غبطه و حسرت بچه مذهبی هایی که با سن پایین این همه تذهیب نفس دارن می خورم. منم همیشه علیقم به سمت مذهب و اخلاق بوده اما الان مجالس و مساجد خیلی فعالترن. و در سن من به این شکل نبوده. الان به من بگید من که دایم مرگم رو پیش رو می بینم و نمی تونم غالب شم برنفس چکنم؟ گاهی میشه ولی اذیتهای اطرافیان که دوباره پیش میاد منم کنترلر رو از دست میدم. شاید امتحان من در این دنیا همین عصبانیت ها و مردمی که آزارم میدن باشه (من رو چه به شهادت و کارای بزرگتر) چطوری این امتحان رو خوب بدم و چطوری میشه که این گناهان تو برزخ سراغم نیاد و خدا هم چشم پوشی کنه؟ یعنی میشه؟ این همه سال کنترل غضب و غیبت رو نداشته بشم و آثارش با توبه از بین بره؟؟؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ما همه موظف هستیم فضای زندگی خود را طوری شکل دهیم که شرایط ارتکاب گناه پیش نیاید، در این حال به مرور از شخصیت قبلی خود فاصله می‌گیرید. موفق باشید